
Tomáš Malimánek se pro bungee jumping narodil

Tomáš Malimánek se pro bungee jumping narodil

Kdyby to měla být pohádka, začínala by třeba takto: Jednou se jeden pán vydal na zkušenou do světa. Hodlal najít novou obživu, nový druh podnikání. Bungee jumping, na který narazil v Arizoně, jej zcela uchvátil. V životě už nechtěl dělat nic jiného. Po návratu do Česka potkal na mostě, kde začal provozovat novou živnost, sličnou novinářku, která jej požádala o rozhovor. Jak už to v pohádkách bývá, zamilovali se, vzali se a na svět přišel Tomáš.

Příběh bungee jumping se v České republice začal psát v roce 1993. Ovšem jeho tradice ve světě je mnohem vousatější. V jedné legendě ze souostroví Vanuatu totiž zachránil ženu prchající před zlým manželem střemhlavý pád ze stromu, na který v hrůze vyšplhala. Na rozdíl od svého muže si kotníky přivázala k láně. A zatímco se možná trochu

rafinovaná žena jen zhoupla, muž

zajišťující dobrou úrodu. Osobně jsem o bungee snila asi pikosekundu, na mostě Kawarau Bridge na Novém Zélandu ? (od roku 1987 první komerční místo pro bungee jumping na světě). Kouzelné údolí s azurovou řekou (zachycené i v „prstenovém“ velkofilmu Petera Jacksona) nakonec obdivovali s nohama vzhůru jiní. A že jich bylo!

„Pro bungee jumping jsem se nejspíš narodil,“ konstatuje na úvod setkání drobný usměvavý mladý muž. Tomáš Malimánek by klidně mohl dělat reklamu na pozitivní myšlení. Zatím je „jen“ studentem Pedagogické fakulty UK a instruktorem adrenalinového skákání z mostu.

Jak dlouho už z mostu skáчете?

Pokud to mám počítat od doby, kdy jsem byl poprvé na mostě, tak to jsem byl ještě v kočárku. Poprvé jsem si skočil v jedenácti letech, skákal jsem trochu jiný druh, tzv. swing jump, při kterém máte k sedáku chycené pevné lano, ne gumové. Zhruba o dva roky později jsem si skočil bungee. Pravidelně z mostu skáču od patnácti, kdy jsem se stal součástí rodinné firmy...

Který z mostů je ten „váš“?

Zvíkovský most přes Vltavu, kousek od Orlíku.

Vzpomněl byste si na pocity, které doprovázely první skok?

Dovolím si tvrdit, že pocity, které jsem zažíval při prvním skoku, jsou dost podobné těm, které zažívám doteď. Moc se to nemění. V prvé řadě je to obrovská euforie, obrovský nával adrenalinu, dopaminu a všeho dalšího, co se vám do krve dostane... Mám to rád. Čím déle skáču, tím víc se na to těším! Při prvním skoku jsem vůbec nevěděl, jaké to je prožít volný pád. Člověk se vrhne do neznáma, už s ničím nemůže vůbec nic dělat. Jediným spojením je lano, které si ale uvědomí až trochu později. Pamatuji si, že úplně poprvé jsem chtěl zařvat, ale totálně mě zradil hlas, nevydal jsem ze sebe ani hlásku. Můj první skok byl v tandemu s tátou, takže nedílnou součástí pocitů byla důvěra v nejbližšího člověka: on přece ví, co dělá, s ním se nemám čeho bát! Ostatně tátu jsem měl u všech svých prvních skoků blízko sebe.

A teď?

Trochu se to proměnilo. Víc si skok užívám. I proto neskáču tak často jako dříve. Zkouším skákat pozadu, po hlavě, nebo s rozběhem a přeskokem přes zábradlí... Ve finále je to ale jedno a totéž: člověk padá, zabrzdí jej lano, vyletí nahoru, padá dolů, pak se houpe. Rozdíl je jen v tom, jak se od mostu odrazíte.

Dá se ten pocit k něčemu přirovnat?

Stejnou otázku pokládáme i lidem bezprostředně po absolvování skoku. Nežádka, a je to čistě a jen u žen, přirovnávají pocity k orgasmu. Ženský orgasmus neznám, proto nevím, jestli se to k němu přirovnat dá. Vím ale, jaké je skákat bungee, a to je skvělé!

A co strach, máte?

Ve své podstatě vždy. Ale jde o strach racionálního já; mám stále pud sebezáchovy a občas racionálně myslím. Když přelezete zábradlí, mozek člověku automaticky začne vysílat signály: tady nemáš co dělat, tady hrozí smrt! No a to taky mám. Jde ovšem o pocity, se kterými se člověk může naučit pracovat. Zkrátka dokážu strach přetransformovat, hecnu se a jdu do skoku „po hlavě“. Překonání sama sebe je skvělý pocit. A čím více se bojím, tím příjemnější pocity zažívám.

Co strach lidí, kteří se před skokem „šprajcují“? Jak ten jim dokážete rozmluvit?

Kolikrát s lidmi, kteří se zastaví těsně před zábradlím a začnou váhat, hraji malou psychologickou hru. Lidi se obecně bojí z racionální příčiny. Když jim dokážu vysvětlit, že se jim nic nestane a vše proběhne přesně tak, jak má, je vyhráno. Musí mi ale uvěřit. U některých lidí zase platí, že je třeba je přesvědčit, že by měli skočit právě teď, protože to určitě bude stát za to. Kolikrát si pak ani nepamatují, že se báli. Ovládne je radost pramenící z pocitu, že se překonali.

Nepomohl by náprstek alkoholu na kuráž?

Možná jo. Ale každý, kdo chce bungee absolvovat, podepisuje prohlášení, že není pod vlivem.

Jsou odvážnější ženy, nebo spíše muži?

Těžko se mi to specifikuje, ale rozdíly v přístupu existují. Chlapi jsou odvážní, dokud nepřelezou zábradlí. Ženy se bojí do okamžiku, než přelezou zábradlí. Pak jsou mnohem odhodlanější. Zábradlí je zde zajímavým bodem: před ním je to brnkačka, za ním je čtyřicetimetrové hluboké nic s malým okrajem mostu.

Čím je pro vás bungee jumping dnes?

Jednak je to práce a také moje rodina, která z bungee žije. A taky mám kolem sebe lidi, se kterými se na mostě scházím a které mám rád. V současnosti je to parta kámošů ze střední a vysoké školy. Provoz na mostě zajišťují čtyři lidé, kteří jsou na místě od sobotního rána do nedělního pozdního odpoledne. Skáče se od 11 do 17 hodin. Vždy jde trochu o výlet, trochu o práci, často velice náročnou, zvláště při velkém zájmu lidí a v horku. To se kolikrát není kam schovat a nedá se ani na chvíli odpočinout a třeba se najíst. Ale naplňuje mě to ve spoustě ohledů.

Máte svůj vysněný most, ze kterého byste si chtěl skočit?

Mám rád ten náš Zvíkovský, v jižních Čechách. Z jiného jsem nikdy neskákal. Vlastně si ani nedovedu představit, že bych skákal z jiného. Jedné bývalé přítelkyni jsem vyprávěl, jak můj táta skočil z Nuseláku. Zareagovala vlastně naprosto přiměřeně, řekla, že je jí to velice líto. Tak jsem raději hned dodal, že skočil už dvakrát... Takže možná z Nuseláku bych si rád skočil, a to víc než jednou (dodal s úsměvem). Bohužel dnes už je to vzhledem k bezpečnostním opatřením téměř nemožné. Než bych se nachystal, brala by mě policie.

Kde se vidíte dejme tomu za deset let?

Chtěl bych učit. Věřím, že by mě učení, a to především společenských věd a tělocviku, které studuji, mohlo bavit. A vedle toho budu i nadále zajišťovat chod firmy, neboť jsem přesvědčený, že o bungee bude pořád zájem.

Tomáš Malimánek – student druhého ročníku Pedagogické fakulty UK oborů tělesná výchova a společenské vědy. Už sedm let jej můžete potkávat na Zvíkovském mostě přes Vltavu, kde působí jako instruktor a zároveň trochu i psycholog v rodinné firmě K. I. Bungee jump. Jeho „posláním“ je mimo jiné ujistit zájemce o bungee, že skok z mostu dolů

je jedinou možnou cestou k nevšednímu životnímu zážitku. Brzy mu možná uvěří i jeho mladší sestra.

„Když ještě byla malá holka a přišli jsme spolu na most, kde lidé skákali, podívala se na mámu a zeptala se: *Že nebudu muset nikdy skákat?* Teď je sestře osmnáct a začala o skoku vážně uvažovat...”